

Dočasný manifest

Fotografie se proměnila. Proměnila se, když William Fox Talbot vynalezl negativ. Když Jacob Riis přijel do New Yorku, když si Warhol koupil Polaroid SX 70, když Nikon představil model D1, když se snímek kovboje, který podepsal Richard Prince, vydražil za 2,3 milionu dolarů. Fotografie se proměnila a Bojan Dmitrijevič zavřel svůj minilab Kodak na rohu Rytířské a ulice Na Můstku, aby na stejném místě otevřel krámk se zmrzlinou Angelato. Příští rok se fotografie zase změní.

Během krátké historie fotografie jsme si navykli vkládat do ni spoustu sentimentu a vzpomínek. A těžko si připouštíme, že všichni víme, že fotografie nemá svůj status qou, pevnou identitu, která by v příštím momentě neprotekla mezi prsty. Tuto proměnlivost nevědomky a samozřejmě přijímáme stejně jako technický pokrok, ale mrzí nás a dělá nám starosti podobně jako péče o rodinné vzpo-mínky a strach, aby nám nevybledly.

V rámci Ateliéru fotografie VŠUP v Praze se snažíme tuto tekutou beztvárovou povahu fotografie vnímat jako její podstatu. Stav, který umožňuje její tvarování, vrstvení, rozdělování, spojování, plochost a prostorovost, hrubost i jemnost, důraz i lehkost.... Vycházíme z přesvědčení, že vědomí stálého proměňování je nutné neustále oživovat a vědomě s ním pracovat. Od studentů očekáváme konceptuální uvažování, které stojí v protipólu k čistě intuitivní práci, neústí však nutně v (post)konceptuální dílo. Je procesem, který nutí studenty k permanentní analýze vlastních postupů a záměrů, přirozeně vede k uvědomování si kontinuity umělecké praxe, kontextu a prostředí, ve kterém se studenti budou pohybovat, stejně jako historii vlastního oboru. Konceptuální přístup z naší strany zároveň znamená snahu o demokratický přístup ke studentům, snahu o pátrání po motivaci konkrétní práce a o oproštění se od náklonosti k určitým formálním znakům a povrchního vnímání nastupujících trendů. V laboratorně malém prostředí, jímž Ateliér fotografie VŠUP s 20 řádnými studenty a několika stážisty je, přirozeně vznikají velmi osobní vazby. Naší snahou je díky důkladné znalosti každého jednotlivého člověka o maximálně individuální přístupy, které se navzájem liší ve všech parametrech. Kromě prvních dvou ročníků, kdy studenti dostávají povinná zadání technického charakteru zamýšlená tak, aby jim umožnila osvojit si základní řemeslné postupy a poznat ostatní obory na VŠUP, vyžadujeme po studentech, aby si sami vybírali témata, kterými se chtějí zabývat a jež se jich osobně týkají. Trváme na tom, že studenti nemají žádná obsahová ani formální omezení, případně je záměrně nastavujeme tak, aby je nutila se proti nim vymezit. Výuka se neustále proměňuje, každý semestr je nastaven jinak a reaguje na aktuální atmosféru a potřeby ateliéru. Jsme přesvědčeni, že tradiční žánry i ohraničení médií jsou vyčerpané, a že je nutné, aby se každý student pokoušel najít vlastní pozici, ve které si vybuduje jedinečnou identitu. Jsme si vědomi tradičních poloh fotografie zakotvených v českém prostředí, studenty podporujeme v jejich zájmu o ně, avšak pobízíme je k zásadní reflexi ve vztahu k současnosti a k vnímání souvislostí mimo autonomní obor, jímž fotografie nikdy nebyla.

Se studenty řešíme jejich technické ambice a řemeslné potřeby jednotlivě a podporujeme je v prohlubování znalostí a dovedností v konkrétním řešení nebo různých médiích obecně. Stejně tak jako klademe důraz na práci podloženou artikulovaným uvažováním, vedeme studenty k tomu, aby vědomě pracovali v širších celcích, byli maximálně obsahově a formálně důslední a vnímali finální prezentaci-výstavu jako situaci, jejíž všechny znaky jsou zásadní pro vyznění jejich práce. Zároveň se snažíme studentům maximálně důvěřovat, především v rámci klauzurních výstav, ponechat jim zásadní podíl na veškerých rozhodnutích a umožnit jim poznat vlastní úspěchy a chyby. To platí ještě mnohem víc při řešení diplomových výstav, které se pokud možno uskutečňují v zavedených galeriích (Galerie 35m2, Ateliér Josefa Sudka, Karlín Studios, NoD Roxy atd.), a kde student již vystupuje jako autonomní tvůrce.

Jsme přesvědčeni, že ve vztahu student a učitel je konstruktivní konflikt momentem, který umožní studentovi odpoutat se od struktury školy a ulehčí mu vlastní nezávislost. Jsme si vědomi, že umělecká škola je oxymoronem, který si svůj paradox musí neustále připomínat a palčivě vnímáme dočasnost struktury, kterou reprezentujeme. Stále usilujeme o její znovuvynalezení a posouvání vědomi si vlastní pošetilosti.